

Volt egy pofon...

ÍRTA: KÁLMÁN ANNA

Vannak történeteink, amelyeket nagyon szeretnénk elfelejteni, de nem sikerül. Talán, ha nem szégyellnénk magunkat annyira...

Húsz éve történt, de ha lehunyom a szemem, még mindig látom a kis szemüveges Misit, amint az ablak felőli első padban ül és kopog a ceruzájával...

Misinek néhány hétig hol az egyik, hol a másik szemén ragasztották le az üveget.

Fiatal voltam, és bár már nem kezdő, a szokásos problémákkal küszködtem. A fegyelmezéssel és persze azzal, hogy nem tudtam

minden gyerek érdeklődését felkelteni.

Mamutiskola volt a miénk, az osztályokba sok gyerek járt. A hatodikosok harminchatan voltak.

Azon az órán, amikor a pofon elcsattant, a Toldit ta-

nultuk éppen. A történet a többségnek tetszett, versengtek, ki olvassa a következő versszakot, de a költemény elemzésében már csak az érdeklődőbbek vettek részt.

Elkezdődött a szokásos

mocorgás, püsmögés, zörögés. A csengőszó megszólalását várták, akik nem figyeltek. Nagyon zavart. Úgy éreztem, hiába készültem otthon, a tervem felborul, az anyagot nem tudom elvégezni... Valószínűleg a tűrőképességem is gyöngébb volt, mint máskor, talán valamiféle testi vagy lelki ok miatt.

A szélső padsor előtt álltam. Kérdés-felelet volt soron. A válaszok lassan születtek. Misi a könyvét lapozgatta, forgatta ide-oda, látszott, hogy tükön ül már.

Aztán ritmikusan kopogtatni kezdte a padot a ceruzájával.

Egy pillanatig némán néztem. A gyerekek is elhalkultak. Még hangosabban hallatszott a kopogás.

„Légy szíves, hagyj abba!” – mondtam a gyerekeknek, de ő csak figyelt a fél szemével és kopogott tovább. Úgy éreztem, kihívóan, szemtelenül néz, mint aki azt mondja: addig kopogok, ameddig akarok, nem tudsz mit csinálni.

Ma már tudom, mit kellett volna tenni. Sok év és sok ezer megtartott óra után

kevés a megoldhatatlan probléma, a csapdahelyzet. Mi pedagógusok olyanok vagyunk, mint a madárfiókák: zuhanás közben tanulunk meg repülni.

Feleltem a hangom.

„Misi, légy szíves, hagyj abba!” – mondtam ismét, és a kezembe vettem a krétát, hogy a táblára írjam a vázlatot. Gondoltam, ha elfordulok, ha teszem a dolgom, ha nem ütközöm meg vele nyíltan az osztály előtt, neki is könnyebb lesz a ceruzát letenni.

Zuhanás közben tanulunk meg repülni

Miközben megfordultam, láttam, hogy a többiek feszült várakozással figyelik a küzdelmünket. A gyomromban nyomást éreztem, kivet a veríték.

Misi nem hagyta abba a kopogást. Akkor ütöttem pofon. Félfordulatból.

A szemüvege lerepült és eltört. Az osztályteremben nem hallatszott egy püsszenés sem.

Fölvettem a törött szemüveget, és a gyerek kezébe adtam.

„Van pót szemüveged?” – kérdeztem.

„Nincs.”

„Mondd meg a szüleidnek, csináltassanak újat. Természetesen megfizetem.”

Csengetés után, még reszkető tagokkal, és a naplóval a hónom alatt bementem az igazgatóhoz. A lottószelvényeit töltötte ki éppen. Elmondtam neki a történeteket. Felkészültem a fegyel mire, az elbocsátásra, bármire.

„Máskor vetesse le előtte a szemüvegét” – mondta az igazgató, majd visszahajolt a lottók fölé.

Másnap reggel Misi édesapja várt a számlával a tanterem előtt.

„Csak a felét fizesse ki tanárnő. Ismerem a fiamat...”

A hatodikosokkal néhány napig nem volt gondom. Aztán persze minden kezdődött előlről. De pofon nem volt több.

Ha senki nem látja, hogy megeszed, nincs benne kalória.

(ISMERETLEN)

A sikeres ember az, aki reggel felkel, este lefekszik, és közben azt csinálja, amihez kedve van.

(BOB DYLAN AMERIKAI ÉNEKES)

Ne féljünk nagyot lépni, ha ez tűnik szükségesnek. Két kis ugrással nem jutunk át a szakadékon.

(DAVID LLOYD GEORGE BRIT POLITIKUS)

Az a baj a világgal, hogy a hülyék mindenben holtbiztosak, az okosak meg tele vannak kételyekkel.

(BERTRAND RUSSEL ANGOL FILOZÓFUS)

Soha senki nem felejt el, hova ásta el a csatabárdot.

(F. M. HUBBARD AMERIKAI HUMORISTA)